

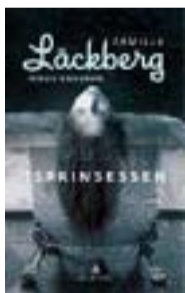
BOK

Spennende seriestart fra 2004
i norsk utgave.

Knallgod krimdebut

BEST HITTIL: Camilla Läckberg har ikke vært like heldig med oppfølgerne, som med sin første roman. Den foreligger nå på norsk. Foto: Thomas Rasmus Skaug

Camilla Läckberg:

«Isprinsessen»
Oversatt av Gry Brenna
Gyldendal

**Läckbergs meget gode
førsteroman.**

Anmeldt av **Kurt Hanssen**
kurhanss@online.no

BOK: Med bøkene om politimannen Patrik Hedström og forfatteren Erica Falck, har Camilla Läckberg for lengst etablert seg som en av Skandinavias mestselgende krimforfattere.

I mai ga Läckberg ut sin sjette roman, «Sjøjungfrun», på svensk, mens i Norge kommer Gyldendal

endelig med hennes debut fra 2004.

Jeg er alltid nøye med å lese bokserier i riktig rekkefølge, for å ikke gå glipp av det som måtte være av lange linjer som en forfatter legger inn i bøkene sine, de små sidehistoriene som utvikler seg fra bok til bok. Og det var faktisk mye lesere gikk glipp av ved å begynne på bok to, her er det bakgrunnsinformasjon om hovedpersonene som har hatt betydning for de påfølgende historiene.

Aha-opplevelse

Derfor ga det en slags aha-opplevelse å lese «Isprinsessen», fordi her får leseren en ordentlig introduksjon til persongalleriet: Her er Erica og Patrik, Bertil Mellberg og Annika Jansson og, ikke minst, småbyidyllen Fjällbacka. Og dessuten er det bare å innrømme at Camilla Läckbergs debutroman er knallgod, den har et plott som er så gjennomført og uangripelig at mang en dreven krimkonstruktør ville hatt vanskelig med å gjøre henne etter.

Erica Falck er hjemme i Fjäll-

backa for å rydde i foreldrenes hus, etter at begge omkom i en bilulykke. En dag blir hennes gamle venninne Alexandra Wijkner funnet død i sitt barndomshjem, og Erica blir raskt blandet inn i etterforskningen. Alexandra var gift med en velstående forretningsmann i Göteborg, men tilbrakte mye tid alene i huset i Fjällbacka. Ryktene går om at hun hadde kontakt med en forfyllet kunstmaler i småbyen, og initiativrike Mellberg (som er mye ondere enn den buskisfiguren han gjør i seinere bøker) finner raskt sin egen løsning på saken.

I balanse

Camilla Läckbergs påfølgende bøker har vært av ujevn kvalitet, noen har hatt et for konstruert plott, andre har fokusert litt for mye på familielykke og -travelhet, men i «Isprinsessen» er alt i balanse. Først og fremst er dette en spennende kriminalroman, og det utenforliggende tar ikke altfor stor plass. En frisk debut, for å si det enkelt, og kanskje til og med hennes beste.

JAZZ

Terje Mosnes
tmo@dagbladet.no

Betagende duokunst

CD: En stemning av tidsoppehørende ro fyller **Trygve Seim** og **Frode Haltli** album «Yeraz» allerede fra Seims innledende, arabisk klingende tenorfraser. Følelsen av instrumental meditasjon forsterkes når Haltli akkordiontoner trer inn i lydbildet, av og til i form av spinkle ensomflygere høyt oppe i diskanten, andre ganger i polyfont bassbrus, men den videre musikken på «Yeraz» lider likevel aldri under mangel på temperament. Innenfor en grunnleggende stillferdig ramme er det intense, men ustressende samspillet mellom Seim og Haltli dynamisk på alle plan, både i kjent stoff som Per Oddvar Johansen «MmBall», Seims «Airamer» og «Bhavana»; «halvkjent» som arrangementet av Bob Marleys «Redemption Song» og Seims viltre Tom Waitz-parafrese «Waits for Waltz» og lite kjent, som melodier kreditert mystikeren G.I. Gurdjieff samt den armenske folketonen som har gitt tittel til albumet.

SEIM (tenor- og sopransaksofoner) og Haltli har samarbeidet i flere konstellasjoner, men «Yeraz» er deres første duoalbum. Kommunikasjonen dem imellom virker fullkommen, Haltli harmoniske og klanglige omgivelser for Seims følsomme melodiføring er eventyrlig kreativt finstemte, både som kontrasterende og dialogskapende element, og måten de to beveger seg mellom de ulike rollene i samspillet på, er formidabel. Et album, som i all sin lavmælte musikalske skjønnhet lodder dypt, ja, dypere enn de fleste.

NOE ER NYTT, noe er kjent fra tidligere plater, men nyarrangert på **Dave Holland Sextets «Pass It On»**. Her stiller kontrabassveteran Holland med trompeter Alex Sipiagin og altsaksofonist Antonio Hart fra storbandet sitt og trombonist Robin Eubanks fra kvintetten, mens den garvede pianisten Mulgrew Miller og den fremadstormende trommeslageren Eric Harland er nyere navn i «Dave Holland-sfæren». Sammen leverer de – i likhet med Hollands andre band – et knippe potente tolkninger av Holland-komposisjoner samt én signert Eubanks, og om denne moderne, hardtswingende modalmusikken ikke akkurat er publikumsfriensk «easy listening-jazz», opererer den trygt innenfor gjengs tonalitet og rytmikk. Det er imidlertid snakk om mye, intens og tettvevd musisering der spesielt Hart, Sipiagin og Miller får rik anledning til å vise solistmuskler, og bandet som helhet låter så godt øvd at det tidvis «tar av» i kollektiv flukt over taktstrekene.

SAKSOFOENISTEN Joe Lovano er mest kjent fra sine egne amerikanske grupper, men er også en flittig gjest med større ensembler. På konsertopptaket «Symphonica» spiller han sine egne låter pluss Mingus' «Duke Ellington's Sound of Love» sammen med Westdeutscher Rundfunks storband og radiosymfoniorkester i Köln, og lar seg inspirere til store høyder på så vel tenor som sopran. De to tyske orkestrene ivaretar Michael Abenes arrangementer med kompetanse i alle instrumentgrupper og varm orkesterglød, og storbandsolistene skjemper på ingen måte ut verken seg selv eller sin berømte amerikanske gjest. En ganske lekker innspilling, hvis det først skal være orkestral jazz i det helt store (og dyre) formatet.

Trygve Seim og Frode Haltli

«Yeraz»
(ECM/Musikkoperatørene)

**Vakkert, meditativt og sømløst
samspilt.**

Dave Holland Sextet

«Pass It On»
(Dare2/Universal)

**Mettet og hardtswingende fra «ny»
sekstett.**

Joe Lovano

«Symphonica»
(Blue Note/EMI)

Lekker i det store orkesterformatet.

